

6. helluntain jälkeinen viikko, torstai

Päivän epistola

(1. Kor. 3: 18 – 23)

”Veljet, älköön vain kukaan pettäkö itseään. Jos joku teistä on olevinaan viisas tässä maailmassa, hänestä täytyy ensin tulla hullu, jotta hänestä tulisi viisas. Tämän maailman viisaus on näet Jumalan silmissä hulluutta. Onhan kirjoitettu: - Hän vangitsee viisaat heidän omaan viekkauteensa. Ja samoin: - Herra tietää viisaiden ajatukset, hän näkee ne turhanpäiväisiksi. Kenenkään ei siis pidä ylpeillä ihmisistä. Kaikkihan on teidän: Paavali, Apollos ja Keefas, maailma, elämä ja kuolema, kaikki nykyinen ja tuleva. Se kaikki on teidän, mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan.”

Pyhyys on rakastavaa palvelua. Korinttilaisten ajattelu viisaudesta perustui maailman säännöille ja on pyhyiden vastakohta. ”Tulla hulluksi” merkitsee ”ristin hulluuden” vastaanottamista. Paavali käsitteli tätä ristin hulluutta hieman aikaisemmin (1. Kor. 1: 18 – 25). Ristillä Kristus pelasti maailman, vaikka tapahtuma maallisille ihmisille näyttäytyikin hulluutena. Maailman viisaus etsii ihmisen omaa, maallista ja ajallista, hyötyä ja johtaa ihmisen hengelliseen kuolemaan.

”Onhan kirjoitettu: - Minä hävitän viisaitten viisauden ja teen tyhjäksi ymmärtäväisten ymmärryksen” on vapaamuotoinen lainaus profeetta Jobilta (Job: 5: 13) tai profeetta Jesajalta (Jes: 29: 14). Korinttilaisille viisaus oli lähinnä viekkautta. ”Herra tietää viisaiden ajatukset, hän näkee ne turhanpäiväisiksi” on lainaus psalmeista (Ps. 94: 11).

Paavali torjuu ajatuksen, että korinttilaisilla olisi mahdollisuus asettua jonkin henkilön puolelle seurakunnan asioissa. Näinhän oli Korinttissa tapahtunut. Ajatuksen tulisi kulkea toiseen suuntaan. Seurakuntaa johtavat (hoitavat) henkilöt, tässä tapauksessa Apollos, Paavali ja Keefas (Pietari) kuuluvat seurakunnalle. Seurakunnan jäsenet taas kuuluvat Kristukselle ja tämä Jumalalle.

Tässä tulee esille ajatus Kirkon yhteydestä. Kirkko toimii yhtenäisesti. Siinä ei erotu erillisten ihmisten omat ajatukset. Tämä koskee erityisesti Kirkon opetusta ja Raamatun tulkintaa. Ajatus siitä, että ihminen voi omin ajatuksin opettaa ja tulkita Raamattua on maallista viisautta.

Päivän evankeliumi

(Matt. 13: 36 – 43)

”Siihen aikaan Jeesus meni sisälle taloon. Opetuslapset tulivat hänen luokseen ja sanoivat: ”Selitä meille vertaus pellon rikkaviljasta.” Hän vastasi heille: Mies, joka kylvi siementä, on Ihmisen Poika. Pello on maailma. Hyvä siemen tarkoittaa niitä, jotka kuuluvat taivasten valtakuntaan, rikkavilja niitä, jotka ovat Paholaisen vallassa. Paholainen, joka kylvi rikkaviljaa, on Saatana, elonkorjuu on maailman loppu, ja korjuumiehet ovat enkeleitä. Niin kuin rikkavilja kootaan ja hävitetään polttamalla, niin tapahtuu maailman lopussa. Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki, jotka viettelevät pahaan ja harjoittavat vääryyttä. Enkelit heittävät heidät tuliseen pätsiin, ja siellä itketään ja kiristellään hampaita. Mutta Jumalan omat loistavat Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko. Jolla on korvat, se kuulkoon!”

Jeesus oli kertonut aikaisemmin useampia vertauksia. Nyt opetuslapset kysyvät selitystä rikkaviljavertauksesta. Nähtävästi he ovat ymmärtäneet muut vertaukset.

Matteus esittää tässä vertauskuvallisen selityksen vehnästä ja rikkaviljasta. Varsinainen vertaus oli hieman aikaisemmin (Matt. 13: 24 – 30). Hän kertoo seitsemän eri asian merkityksen vertauksen selityksen alkuosassa. Maailmalla tarkitetaan tässä ihmisten maailmaa, ihmiskuntaa. Paholainen on persoona, jonka nimeksi mainitaan Saatana. Rikkavilja tarkoittaa todennäköisesti harhaoppisia ja harhaoppeja. Rikkaviljan tuhoaminen voi tuhota myös oikeaa viljaa. Toisaalta joskus jokin viallinen voi korjaantua. Olihan apostoli Paavali alun perin kristittyjen vainoaja ja ”viisas ryöväri ristillä” oli tavallinen ryöväri. Samanlainen ajatus löytyy myös juutalaisesta apokryfisestä 2. Barukin kirjasta, missä kerrotaan ”pahan ja hyvän siementen sadonkorjuusta” (2. Baruk: 70: 2).

Selityksen loppuosa kuvaa lopun aikaa. Tekstistä löytyy, kun sitä tarkasti katsoo, käsite Ihmisen Pojan valtakunta. Varhaisessa kirkossa tehtiin ero kahden eri valtakunnan välillä. Ihmisen Pojan valtakunnaksi katsottiin kirkko ja taivasten valtakunta oli Jumalan. Tällainen ajatus kahdesta eri valtakunnasta on todennäköisesti perusteen.

Aikojen lopussa ihmiset jakautuvat. Tulinen pätsi kuvaa helvettiä, joka on kuvaus kadotuksesta. Helvetti oli Jerusalemin kaatopaikka (Gehinnomin laakso), missä myös poltettiin jätteitä. Kadotus merkitsee eroa Jumalasta, hylätyksi joutumista. ”Jumalan omat loistavat Isänsä valtakunnassa” merkitsee pelastusta, elämää Jumalan yhteydessä.

Kirkossa on erilaisia ihmisiä ja lopullinen ratkaisu tapahtuu vasta aikojen lopussa. Sen takia kärsivällisyys ja sietokyky ovat tarpeellisia. Aikojen loppuun on valmistauduttava, emme saa olla tekopyhiä. Kirkko ei voi hyväksyä kaikkea sen jäsenten väärää toimintaa, toisaalta se ei voi olla ”vain

todellisten pyhien joukko”. Tämä edellyttää kirkolta jatkuvaa tilanteen tarkkailua ja tasapainotilan etsimistä.

Ihmisen Poika tarkoittaa Jeesusta Kristusta. Ihmisen Poika on profeetta Danielin näyssä (Dan. 7: 13 – 14), Hänelle Ikiaikainen (Isä Jumala) antoi vallan. ”Jumalan omat loistavat silloin Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko” perustuu myös Danielin kirjaan (Dan. 12: 3). Kristuksen lihaksi tuleminen aikaansai kaksi asiaa. Ensinnäkin Jumalan tulo ihmiseksi yhdistää Jumaluuden ja ihmisyyden. Toiseksi, ne, jotka tulevat täydellisiksi Kristuksessa, kasvavat Jumalan yhteyteen.

”Jolla on korvat, se kuulkoon!” on kehoitus tarkkaavaisuuteen ja kuullun hengelliseen ymmärtämiseen.